

організації влади, яка б відповідала сучасним європейським стандартам і була спрямована на забезпечення прав, свобод і законних інтересів кожної людини. Для цього необхідно здійснити теоретико-методологічне обґрунтування інституціонально-функціональних перетворень, узагальнити управлінські досягнення органів місцевого самоврядування і регіональних органів виконавчої влади у різних країнах.

Для вирішення завдання удосконалення моделі регіонального управління у теоретико-методологічному контексті доцільно спрямувати дослідження такими напрямками: 1) проаналізувати сучасні наукові дослідження з проблем регіонального управління та дослідити теоретичні засади врядування на регіональному рівні, виявити недосліджені питання в даному напрямі, уточнити сутнісні характеристики категорій дослідження регіонального управління; 2) розвинути засади застосування в Україні європейських стандартів врядування на регіональному рівні у безпосередньому взаємозв'язку з принципами демократичного врядування; 3) визначити вплив спільної регіональної політики ЄС на удосконалення механізмів регіонального управління у країнах-членах ЄС; 4) систематизувати методологію імплементації європейських стандартів регіонального управління в державно-управлінській практиці України; 5) проаналізувати інституційне та інструментальне забезпечення реформування системи регіонального управління в Україні на європейських засадах; 6) запропонувати концептуальні підходи щодо прийняття та реалізації стратегій регіонального управління; 7) на основі комплексного підходу щодо проведення реформування системи регіональної влади розробити пропозиції щодо удосконалення механізмів, форм та засобів регіонального управління.

Слід наголосити, що за умов ефективної реалізації зазначених принципів вітчизняного управління на регіональному рівні може бути забезпечено дотримання загальнодержавних інтересів та поєднання національних і регіональних інтересів. Також запровадження децентралізованої моделі управління надасть регіонам України можливість отримати реальну свободу дій щодо реалізації регіональних стратегій розвитку.

Стратегічною метою зовнішньої та внутрішньої політики України визначено європейську інтеграцію, відповідність європейським стандартам публічного управління. І в цьому контексті напрацювання ефективної системи регіонального управління є безумовною вимогою європейської моделі розвитку держави. Акцент сьогодні зроблено на піднесенні регіональних економік та подоланні диспропорцій у їх соціально-економічному розвитку. При цьому слід урахувати найкращі інструменти посилення регіонального управління, створення регіональних та міжрегіональних кластерів, застосування стратегічного планування, зміцнення міжрегіональних господарських зв'язків, модернізація інфраструктурних об'єктів тощо. Формування теоретичних засад

інституційного та інструментального забезпечення регіонального управління в Україні, незважаючи на численні спроби удосконалення, відбувається повільно. Це зумовлено частими змінами у нормативно-правовій базі, що викликає зміни й в управлінській системі, потребу в узгодженні повноважень між існуючими та новоствореними державно-управлінськими інституціями регіонального управління. В Україні загалом вироблені теоретичні засади інституційного та інструментального супроводу реформування системи регіонального управління розвитком на європейських засадах. Сформовані і діють відповідні управлінські інституції та інструменти. Проте управлінським недоліком є дублювання повноважень, недостатня визначеність у взаємодії між різними управлінськими, неурядовими інституціями, відсутність належного управлінського забезпечення інноваційності у сфері управління регіонами. Розв'язання зазначених проблем можливе через зростання ролі регіонів у розвитку держави.

Олексій БОБРОВСЬКИЙ

асистент кафедри прикладної математики та інформаційних технологій Державного вищого навчального закладу «Придніпровська державна академія будівництва та архітектури»

ЕФЕКТИВНІСТЬ СОЦІАЛЬНОГО УПРАВЛІННЯ ЯК ЧИННИК ПРИШВИДШЕННЯ ІНТЕГРАЦІЇ УКРАЇНИ ДО ЄС

Вибір Україною шляху європейського розвитку і можливість її долучення і інтеграції до Європейського Союзу (ЄС) окреслили довгий і непростий шлях прогресивних перетворень українського суспільства. Управління процесами інтеграції України до країн ЄС являє собою вирішення поточних і стратегічних проблем розвитку і створення умов для досягнення економічного і соціального європейського рівня життя в Україні для її майбутнього співробітництва з ЄС. Подолання цих проблем супроводжується численними реформами структури і механізмів державного управління. Реформи змінюють відносини із суспільством, трансформують організаційні, змістовно-функціональні, економічні, інформаційні й аналітичні умови суб'єкт-суб'єктної і суб'єкт-об'єктної взаємодії на всіх ієрархічних рівнях держави. Ці зміни потребують створення креативно-продуктивного соціального середовища, суттєвого поглиблення інноваційно-інвестиційної поведінки, гнучкого компетентнісного управління і обумовлюють потребу постійної і послідовної трансформації системи організації діяльності публічного управління й адміністрування з метою підвищення його ефективності. Серед впливових чинників на зміни в цих процесах можна виділити:

– кризові явища в управлінському суспільстві;

- збільшення впливу міжнародних факторів глобалізації;
- поширення нових форм співпраці;
- поява нових інформаційних технологій управління;
- інтенсивний розвиток в управлінні комп'ютерних технологій і соціальних мереж;
- суттєве збільшення підприємницьких структур і структур державних господарюючих суб'єктів;
- підсилення впливу конкурентних чинників;
- перебудова відносин між органами державної і місцевої влади;
- зміни в управлінських технологіях і механізмах та ін.

Діяльність держави щодо управління спільними справами зосереджена в органах державного управління. Вони складаються із таких основних елементів, як інституційно-організаційні форми організації влади, людей, їх взаємодії, технологій і механізмів співпраці. Особливу роль відіграє міцність соціальних основ управління як ідеологічного ядра держави і влади, що являє собою складну соціальну мегасистему, в якій об'єкт і суб'єкт управління створюють і розвивають основи соціальної держави і соціального управління.

Формування об'єктів державного управління, їх види і кількість залежить від виділених на території України структуроутворювальних ланок соціальних систем різних масштабів: село, селище, місто, район, регіон. Найбільшу роль у виокремленні соціальних систем і ланок управління відіграють закони суспільного розвитку, які обумовлюють економічні, організаційні, техніко-економічні умови життя і фактори суспільної діяльності, тісно пов'язані між собою, а також впливають на спеціалізацію, галузевий і територіальний поділ, рівень централізації і децентралізації управління, який обумовлюється структурою форм власності. Ці ланки стають основою побудови суб'єктів державного управління як цілісної підсистеми.

Суб'єкти державного управління – органи державної влади як регулятори і координатори розвитку всіх соціальних структурних ланок різних масштабів реалізують закони держави, її цілі і функції, методи принципи і механізми державного управління, стратегії, програми і плани розвитку держави. Об'єкти і суб'єкти державного управління створюють цілісну систему могутності публічного управління і адміністрування на всій території як надзвичайно складної соціальної мегасистеми із численними внутрішніми і зовнішніми взаємозв'язками і постійно зростаючою кількістю персоналу, задіяного в державотворчих процесах, їх внутрішніх і зовнішніх взаємозв'язків і взаємодії відповідно до законів країни та інституційно-організаційних форм їх реалізації.

При систематизації змісту діяльності у складі основних ланок управління можна виокремити підсистеми підпорядкованого рівня: соціально-економічні, соціально-виробничі, соціально-культурні, соціально-політичні тощо. Їх діяльність спрямовується на обґрунтування

і вибір шляхів розвитку країни, узгодження, організацію і координацію функціональної діяльності людей, суспільних груп і інституцій, об'єктивне розроблення планів і процесів діяльності, підтримку фінансового стану нормального існування суспільства і гідного життя людей.

Навіть поверховий розгляд організаційних основ побудови системи державного публічного управління і адміністрування ілюструє потенційну потужність влади України для створення і супроводу інноваційно-інвестиційних процесів розвитку країни разом з Євросоюзом. Але, на жаль, показники сьогоденного стану економіки і соціальної сфери країни, передбачені Стратегією «Україна – 2020», яка повинна створити платформу для успішної реалізації угоди України з Євросоюзом, своєчасно і в повному обсязі не виконуються. Стан економіки країни свідчить про необхідність перебудови організаційних і змістовних основ і змісту публічного управління і місцевого самоврядування і всієї структури його органів.

У складі дієвих важелів впливу на ефективність проєктованих заходів щодо підвищення державного управління повинно розглядатися створення комплексного інноваційного інструментального підґрунтя їх проєктування як соціальних складників динамічних систем на базі широкого використання кількісних математичних методів і сценаріїв розвитку з використанням комп'ютерних технологій. Останнє повинно стати невідкладним завданням науковців і практиків.

Оксана БОЙКО

*аспірантка кафедри
інформаційних технологій
та інформаційних систем
ДРІДУ НАДУ*

ЄВРОПЕЙСЬКА ІНТЕГРАЦІЯ УКРАЇНИ У СФЕРІ ЦИВІЛЬНОГО ЗАХИСТУ

Співробітництво між Україною та Європейським Союзом у галузі цивільного захисту вперше отримало свої правові рамки 8 грудня 2008 року, коли в м. Брюсселі було підписано Адміністративну домовленість між Міністерством надзвичайних ситуацій України та Генеральним Директоратом «Навколишнє середовище» Європейської Комісії щодо співпраці між Центром моніторингу та інформації Механізму цивільного захисту Співтовариства та Оперативно-черговою службою Міністерством надзвичайних ситуацій України [2].

Зазначене співробітництво у сфері цивільного захисту, запобігання надзвичайним ситуаціям та ліквідації їх наслідків з країнами-членами Європейського Союзу помітно активізувалися після підписання у 2014 році політичної та економічної частин Угоди про асоціацію з ЄС. Зокрема,